

PŘÍSPĚVEK UZAVŘEN S ČÁSTEČNÝM ROZPOREM KE DNI**24. 3. 2021****BOD 2.2.1 – 2.2.4 S ROZPOREM****Daň z příjmů****574/24.03.21 Vzdání se práva na uplatnění daňové ztráty do budoucna**

Předkládají: Ing. Bc. Jiří Nesrovnal, daňový poradce, č. osv. 1757

Ing. Tomáš Hajdušek, daňový poradce, č. osv. 1381

1. Úvod

V rámci novely zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů („ZDP“) – zákona č. 299/2020 Sb. („**Novela**“) došlo k zavedení nové možnosti zpětného uplatnění daňové ztráty. V rámci Novely byla také zakomponována nová možnost poplatníka vzdát se práva na uplatnění pravomocně stanovené daňové ztráty jako položky odčitatelné od základu daně v pěti bezprostředně následujících zdaňovacích obdobích („**do budoucna**“), čímž by nedošlo k prodloužení prekluzivní lhůty dle § 38r odst. 2 ZDP. Konkrétně daná úprava zní:

§ 34 odst. 1 ZDP:

„.....Poplatník se může vzdát práva na uplatnění daňové ztráty pro zdaňovací období následující po období, za které se tato daňová ztráta stanoví, oznámením správci daně ve lhůtě pro podání daňového přiznání za období, za které se daňová ztráta stanoví; lhůtu pro podání tohoto oznámení nelze navrátit v předešlý stav. Vzdání se práva má účinky pro všechna období následující po období, za které se tato daňová ztráta stanoví. Vzdání se práva na uplatnění daňové ztráty nelze vzít zpět.....“.

§ 38r odst. 2 ZDP:

"...(2) Bylo-li možné uplatnit daňovou ztrátu nebo její část jako položku odčitatelnou od základu daně ve zdaňovacích obdobích následujících po zdaňovacím období nebo období, za které se podává daňové přiznání, za která byla stanovena, lhůta pro stanovení daně za období, za které byla daňová ztráta stanovena, a za všechna následující zdaňovací období, ve kterých bylo možné tuto daňovou ztrátu nebo její část uplatnit, končí současně se lhůtou pro stanovení daně za poslední zdaňovací období, ve kterém bylo možné daňovou ztrátu nebo její část uplatnit; pokud byla daňová ztráta nebo její část uplatněna jako položka odčitatelná od základu daně ve zdaňovacím období předcházejícím období, za které byla daňová ztráta stanovena, končí lhůta pro stanovení daně za toto zdaňovací období současně se lhůtou pro stanovení daně za poslední zdaňovací období, ve kterém bylo možné daňovou ztrátu nebo její část uplatnit. Vzdal-li se poplatník práva na uplatnění daňové ztráty pro zdaňovací období následující po období, za které se tato daňová ztráta stanoví, lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období, které předchází období, za které byla daňová ztráta stanovena, a ve kterém byla daňová ztráta uplatněna, končí současně se lhůtou pro stanovení daně za období, ve kterém byla daňová ztráta stanovena. Tímto způsobem se postupuje také při uplatnění daňové ztráty po převodu obchodního závodu, fúzi obchodních korporací nebo rozdělení obchodní korporace."...."

V tomto příspěvku bychom se chtěli zabývat některými otázkami týkajícími se této nové možnosti.

2. Jednotlivé sporné otázky

2.1. Lhůta, ve které se poplatník musí vzdát práva na uplatnění daňové ztráty do budoucna

Předmětná úprava vychází z toho, že poplatník se musí rozhodnout pro tuto možnost nejpozději v termínu pro podání daňového přiznání k dani z příjmů. Domníváme se, že se jedná jak o lhůty zákonné, stanovené v § 136 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád („DŘ“), tj. od 1. 1. 2021 tři, čtyři, resp. šest měsíců, tak o lhůty prodloužené na žádost daňového subjektu dle § 36 odst. 4 DŘ. Na druhé straně v tomto případě nelze vycházet ze lhůt, kdy je možné podat daňové přiznání k dani z příjmů bez sankcí, např. na základě „liberačních“ balíčků z poslední doby.

Dále se domníváme, že uvedená úprava se váže až k termínu pro podání řádného daňového přiznání k dani z příjmů za dané zdaňovací období, ve kterém je vyměřena daňová ztráta. To znamená, že pokud poplatník uplatňuje daňovou ztrátu na základě odhadu dle čl. II bodu 3 zákona č. 299/2020 Sb., nemusí se v době podání dodatečného daňového přiznání, ve kterém uplatní odhad daňové ztráty ještě rozhodnout, zda se vzdá či nevzdá práva na uplatnění daňové ztráty do budoucna. Toto své rozhodnutí musí nevratně učinit až v termínu pro podání řádného daňového přiznání za zdaňovací období, kdy je daňová ztráta vyměřena.

2.1.1. Závěry

2.1.1.1. Vzdát se práva na uplatnění daňové ztráty je možné nejpozději ve lhůtě pro podání daňového přiznání k dani z příjmů dle § 136 DŘ, tj. od 1.1.2021 3, 4 nebo 6 měsíců podle naplnění podmínek pro tuto lhůtu.

Stanovisko GŘ:

Souhlas s dílčím závěrem. Je-li lhůta pro podání daňového přiznání určována podle jiného ustanovení DŘ (např. § 240a DŘ, § 244 DŘ, ale i § 245 DŘ) či ZDP (např. § 38ma ZDP) platí, že vzdát se práva lze nejpozději ve lhůtě pro podání daňového přiznání stanovené některým z těchto ustanovení. V § 34 odst. 1 ZDP je uvedeno, že se poplatník může vzdát práva na uplatnění ztráty pro následující zdaňovací období "ve lhůtě pro podání daňového přiznání za období, za které se daňová ztráta stanoví", nikoliv pouze za "zdaňovací období."

2.1.1.2. Pokud je lhůta pro podání daňového přiznání prodloužena na základě žádosti daňového subjektu dle § 36 odst. 4 DŘ, je možné se vzdát práva na uplatnění daňové ztráty nejpozději v této prodloužené lhůtě pro podání daňového přiznání k dani z příjmů.

Stanovisko GŘ:**Souhlas s dílčím závěrem.**

2.1.1.3. V případě uplatnění odhadu daňové ztráty dle čl. II, bodu 3. zákona č. 299/2020 Sb. je pro oznámení vzdání se práva na uplatnění daňové ztráty relevantní lhůta pro podání řádného daňového přiznání k dani z příjmů, ve kterém bude vyměřena daňová ztráta. Oznámení o vzdání se práva na uplatnění daňové ztráty tak nemusí být podáno již v okamžiku, kdy bude z titulu odhadu daňové ztráty podáváno dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období, ve kterém bude daňová ztráta zpětně uplatněna.

Stanovisko GŘ:**Souhlas s dílčím závěrem.****2.2. Realizace práva vzdát se práva na uplatnění daňové ztráty do budoucna v případě dodatečného doměření daňové ztráty.**

Zákon výslovně neřeší situaci, jak postupovat v případě, kdy původně za zdaňovací období je vyměřena daňová povinnost a následně je dodatečně vyměřena daňová ztráta. K dodatečnému vyměření daňové ztráty může dojít jak z aktivity daňového subjektu z titulu podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů, tak z titulu aktivity správce daně (v rámci daňové kontroly či postupu k odstranění pochybností). Je samozřejmé, že situace, kdy správce daně bude měnit daňovou povinnost na daňovou ztrátu, nebude příliš častá, ale když zohledníme základní cíl správy daní, tj. správné zjištění a stanovení daňové povinnosti (§ 1 odst. 2 DŘ), nelze ji vyloučit. Může nastat např. v situaci, kdy v průběhu daňové kontroly bude objeven náklad, kterým daňový subjekt nesprávně posoudil jako daňově neuznatelný či zdanil osvobozený příjem, případně k této situaci může dojít při daňové kontrole za více zdaňovacích období z titulu vyloučení nákladů, které budou posouzeny jako investice (technické zhodnocení či nový hmotný majetek) a poplatník v dalších letech, které budou také kontrolovány, bude uplatňovat nárok na zohlednění daňových odpisů. Domníváme se, že z hlediska smyslu a cíle právní normy je nezbytné, aby i v těchto situacích měl

poplatník možnost vzdát se práva na uplatnění daňové ztráty do budoucna (viz. důvodová zpráva k Sněmovnímu tisku č. 874):

„...Smyslem tohoto institutu je omezit prodloužení lhůty pro stanovení daně podle § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů. Tím, že se poplatník vzdá uplatnění ztráty do budoucna, již není potřeba prodloužovat lhůtu pro stanovení daně za tato budoucí zdaňovací období ani za období, za které je daňová ztráta stanovena, viz nová úprava § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů...“.

Pokud je smyslem, aby poplatník na základě svého rozhodnutí zamezil prodloužení prekluzivní lhůty, nemělo by být rozhodující, zda je daňová ztráta vyměřena na základě daňového přiznání, dodatečného daňového přiznání nebo kontrolního postupu správce daně. Z důvodové zprávy nevyplývá, že by zákonodárce chtěl danou možnost vyloučit v případě dodatečného vyměření daňové ztráty na základě dodatečného daňového přiznání nebo kontrolního postupu správce daně.

Nicméně je nutné stanovit okamžik, kdy tak musí učinit. Domníváme se, že v případě dodatečného daňového přiznání tímto vhodným okamžikem může být lhůta pro podání tohoto dodatečného daňového přiznání dle § 141 odst. 2 DŘ. To odpovídá jazykovému znění § 34 odst. 1 ZDP, kde se hovoří o přiznání bez přívlastku, tj. může jít o dodatečné daňové přiznání.

Složitější může být situace v případě dodatečného vyměření daně z příjmů na základě kontrolního postupu správce daně. V tomto případě již nelze zcela využít jazykový výklad právní normy, ale je nezbytné aplikovat teleologický a historický výklad, který nás vede k závěru, že je nutné stanovit podobný okamžik. Za podobný okamžik je možné dle našeho názoru považovat okamžik, kdy je daň z příjmů doměřena pravomocně (§ 103 DŘ a § 111 DŘ). Teoreticky by mohl připadat do úvahy okamžik doručení platebního výměru, ale tím by zde byla šibeniční, téměř nesplnitelná lhůta, která by de facto prakticky zcela vylučovala možnost pro daňový subjekt toto právo realizovat. Proto je nutné takový výklad odmítnout.

S tím souvisí též otázka uplynutí lhůty pro vzdání se práva na uplatnění ztráty do budoucna v případě odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. V případě odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru tento nabývá právní moci okamžikem doručení rozhodnutí o odvolání, který však nelze spolehlivě předvídat. Tato skutečnost vede k nerovnému postavení poplatníků ve vztahu k možnosti využití institutu vzdání se práva na uplatnění ztráty do budoucna, kdy pro poplatníka, kterému byla ztráta dodatečně vyměřena na základě kontrolního postupu správce daně a který se proti takovému doměření odvolal, nemůže vůbec předvídat konec lhůty pro učinění úkonu podmiňujícího využití tohoto institutu. Pokud by se práva na uplatnění ztráty do budoucna vzdal ještě před vydáním rozhodnutí o odvolání, fakticky by ani nevěděl, v jakém rozsahu se vlastně budoucího uplatnění ztráty vzdává. S ohledem na princip úplného přezkumu navíc „předčasné“ vzdání se práva na uplatnění ztráty v budoucnu může v extrémním případě vést až k situaci, kdy v důsledku odvolacího řízení ztráta ani nebude doměřena. Za účelem dosažení rovného postavení a zajištění právní jistoty se proto domníváme, že by v případě doměření ztráty na základě kontrolního postupu správce daně měla lhůta pro oznámení o využití institutu vzdání se práva na uplatnění ztráty do budoucna uplynout ve všech případech až s koncem dne, kdy dodatečný platební výměr nabyl právní moci (v případě odvolacího řízení tedy nikoli již okamžikem doručení rozhodnutí o odvolání).

Navazující otázkou je, jak bude postupováno, když naopak dojde k situaci, kdy původně vyměřená daňová ztráta bude změněna na daňovou povinnost a následně opět, ať už z titulu aktivity daňového subjektu nebo správce daně, dojde k novému vyměření daňové ztráty. Otázka zní, zda v případě, kdy se nejprve daňová ztráta změní na daňovou povinnost a následně znovu na daňovou ztrátu, může se i nově poplatník rozhodnout, zda se vzdá práva na uplatnění daňové ztráty do budoucna. Tuto situaci zákon výslovně neřeší, proto je dle našeho názoru možné v souladu s aplikací zásady v pochybnostech ve prospěch daňového poplatníka vyjít z toho, že po novém vyměření daňové ztráty má novou možnost se rozhodnout, zda daňovou ztrátu bude chtít uplatňovat do budoucna či nikoliv. To znamená, že v tomto případě by se k původnímu vzdání se práva na uplatnění daňové ztráty do budoucna nepřihlíželo.

Samozřejmě, že by tento závěr neplatil, pokud by se jednalo o účelovou změnu daňové ztráty na daňovou povinnost a následně znovu na daňovou ztrátu, aby tak poplatník obešel obecný zákaz vzít vzdání se práva na uplatnění daňové ztráty do budoucna zpět. Tyto situace by byly řešeny za použití doktríny zákazu zneužití práva (viz § 8 odst. 4 DŘ).

Na okraj uvádíme, že se považuje za bezesporné, že pro určení běhu lhůty pro stanovení daně z příjmů se ve všech popisovaných případech uplatní závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 58/2019 a 9 Afs 81/2020.

Domníváme se, že obdobně, jak je uvedeno výše, by se mělo postupovat i v případě, kdy dojde dodatečně ke zvýšení či snížení daňové ztráty z moci úřední nebo na základě podaného dodatečného daňového přiznání. Může jít například o případy, kdy poplatník původně vykáže např. ztrátu 30 mil. Kč, tu v plné výši uplatní zpětně a ve lhůtě pro podání řádného daňového přiznání se vzdá práva na budoucí uplatnění. Následně pak dojde k dodatečnému zvýšení této ztráty z 30 mil. Kč např. na 50 mil. Kč. Vzdáním se práva by poplatník přišel o možnost uplatnit těch nově doměřených 20 mil. Kč, což by dle našeho názoru bylo v rozporu se smyslem a cílem právní normy. Obdobně by tomu mělo být v případě, kdy se bude ztráta snižovat. Jelikož se v těchto případech změnila okolnost (výše ztráty), za níž se poplatník rozhodoval, měl mít možnost se rozhodnout znovu, a to ve lhůtách uvedených výše. Jelikož zákon tuto situaci výslovně neřeší a jsou možné dvě výkladové alternativy, je možné uplatnit i zásadu v pochybnostech ve prospěch daňového subjektu. Samozřejmě, že by i v tomto případě tento závěr neplatil, pokud by se jednalo o účelovou změnu ztráty, aby tak poplatník obešel obecný zákaz vzít vzdání se práva na uplatnění ztráty do budoucna zpět. Tyto situace by byly řešeny za použití doktríny zákazu zneužití práva (viz § 8 odst. 4 DŘ).

2.2.1. Závěry

2.2.1.1. V případě dodatečného vyměření daňové ztráty na základě podání dodatečného daňového přiznání je lhůtou pro realizaci práva na vzdání se práva na uplatnění daňové ztráty do budoucna lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání dle § 141 odst. 2 DŘ.

Stanovisko GŘ:

Nesouhlas s dílčím závěrem. Zákonný text reflektuje již daňový řád ve znění od 1. 1. 2021, který rozlišuje v § 1 odst. 3 a 4 řádné daňové tvrzení, pod které zahrnuje daňové přiznání, hlášení a vyúčtování, a dodatečné daňové tvrzení, pod které patří dodatečné daňové přiznání, následné hlášení a dodatečné vyúčtování. Pokud tedy ZDP uvádí "daňové přiznání", jedná se o "řádné daňové tvrzení", kdy pojem "řádné daňové přiznání" se pak nepoužívá. Vzdání se práva na uplatnění daňové ztráty do budoucna lze podat výhradně v termínu pro podání daňového přiznání tak, jak jsou učiněny závěry v bodě 2.1.1.

Vzdání se práva je pak účinné pro celou výši daňové ztráty, která bude stanovena za dané období, bez ohledu na skutečnost, zda k jejímu pravomocnému stanovení dojde na základě vyměřovacího či doměřovacího řízení, tj., bez ohledu na to, zda v čase dojde k jejímu snížení či zvýšení nebo zrušení a "znovustanovení".

Z uvedeného pak logicky vyplývá možnost podat vzdání se práva i ve lhůtě pro podání daňového přiznání, ve kterém daňový subjekt daňovou ztrátu netvrdí.

2.2.1.2. V případě dodatečného vyměření daňové ztráty správcem daně končí lhůta pro realizaci práva vzdát se uplatnění daňové ztráty do budoucna uplynutím dne, ve kterém nabude rozhodnutí o vyměření ztráty právní moci (§ 103 DŘ a § 111 DŘ).

Stanovisko GŘ:

Nesouhlas s dílčím závěrem vzhledem ke stanovisku k závěru 2.2.1.1. výše.

2.2.1.3. Pokud dojde k tomu, že se daňová ztráta změní na daňovou povinnost a následně znovu na daňovou ztrátu, bude poplatník u druhého vyměření daňové ztráty mít možnost znovu realizovat právo na vzdání se práva na uplatnění daňové ztráty do budoucna s tím, že k předchozímu rozhodnutí poplatníka se nebude přihlížet. Toto právo bude uplatněno ve lhůtách dle bodu 2.2.1.1., resp. 2.2.1.2. To neplatí, pokud by postup poplatníka byl účelový s cílem vyhnout se zákazu vzít zpět rozhodnutí o vzdání se práva na uplatnění daňové ztráty do budoucna.

Stanovisko GŘ:

Nesouhlas s dílčím závěrem vzhledem ke stanovisku k závěru 2.2.1.1. výše.

2.2.1.4. Obdobně, jak je uvedeno v bodě 2.2.1.3., bude postupováno i v případě, kdy dojde dodatečně ke zvýšení či snížení daňové ztráty z moci úřední nebo na základě podaného dodatečného daňového přiznání.

Stanovisko GŘ:

Nesouhlas s dílčím závěrem vzhledem ke stanovisku k závěru 2.2.1.1. výše.

2.3. Způsob realizace práva na vzdání se možnosti uplatňovat daňovou ztrátu do budoucna

Obecně zákon neřeší formu toho, jakým způsobem se poplatník vzdává možnosti uplatnit daňovou ztrátu do budoucna. Text zákona hovoří pouze o tom, že tuto skutečnost poplatník oznamuje správci daně. Z tohoto hlediska tak půjde zřejmě o obecnou písemnost, kterou bude poplatník doručovat správci daně. Z toho vyplývá, že tuto písemnost je možné doručit správci daně jak elektronicky, tak i v listinné podobě, a to i v případě poplatníků, kteří mají povinnost podat daňové přiznání elektronicky v souladu s § 72 DR.

Pokud bude oznámení o vzdání se práva na uplatnění daňové ztráty podávat zástupce daňového subjektu (např. současně s podáním daňového tvrzení), je pro účinnost takového podání nutné explicitní zmocnění k jeho podání anebo existence neomezené plné moci k zastupování (generální plná moc).

Protože půjde o obecnou písemnost, jsou v případě elektronického podání přípustné formáty splňující požadavky pro přílohy obecné písemnosti na Daňovém portálu (portálu Moje daně) anebo vymezené vyhláškou č. 194/2009 Sb., která určuje přípustné formáty datové zprávy dodávané do datové schránky. To znamená, že může jít např. o soubory typu doc, PDF, txt apod. V souladu s předchozími výklady finanční správy bude platit, že pokud bude podání učiněno prostřednictvím datové schránky daňového poradce, advokáta či daňového subjektu, není nutné, aby bylo elektronicky podepsáno, příp. aby šlo o „oskenovaný“ dokument, který byl předtím fyzicky podepsán.

Do budoucna bychom doporučovali zvážit, zda jako možnost (dle znění textu zákona, nikoliv jako povinnost) neumožnit realizovat právo rozhodnout se o neuplatnění daňové ztráty do budoucna prostřednictvím formuláře k daňovému přiznání k dani z příjmů.

2.3.1. Závěry

2.3.1.1. Právo poplatníka rozhodnout se o neuplatnění daňové ztráty do budoucna se obecně realizuje prostřednictvím obecné písemnosti.

Stanovisko GFŘ:

Souhlas s dílčím závěrem.

2.3.1.2. Tuto obecnou písemnost je možné doručit jak elektronicky, tak v listinné podobě, a to i u poplatníků, kteří mají jinak povinnost podávat daňové přiznání elektronicky. V případě listinného podání bude obecně platit, že relevantní je okamžik k podání k poštovní přepravě.

Stanovisko GFŘ:

Souhlas s dílčím závěrem.

2.3.1.3. V případě elektronického podání není jakkoliv omezen formát dokumentu. To znamená, že může jít např. o dokument formátu doc, pdf či txt.

Stanovisko GŘ:**Souhlas s dílčím závěrem.**

2.3.1.4. Pokud bude daný dokument odeslán z datové schránky poplatníka či daňového poradce (nebo jiného zástupce), nemusí být elektronicky podepsán, ani nemusí jít o „naskenovanou“ kopii dokumentu, který by musel být fyzicky podepsán.

Stanovisko GŘ:**Souhlas s dílčím závěrem.**

2.3.1.5. V případě plné moci k podání daňového přiznání, kdy nebude v této plné moci otázka vzdání se práva na uplatnění daňové ztráty výslovně řešena, může realizovat toto právo zástupce daňového subjektu jen na základě zvláštního zmocnění, tj. jiné plné moci. Tímto zmocněním se rozumí i zmocnění k zastupování při správě daní na základě tzv. generální plné moci.

Stanovisko GŘ:**Souhlas s dílčím závěrem.**

2.3.1.6. Do budoucna doporučujeme doplnit formuláře daňových tvrzení (přiznání k dani z příjmů) tak, aby v jejich rámci bylo možno (dle znění textu zákona nešlo o povinnost) učinit oznámení o vzdání se práva na uplatnění daňové ztráty.

Stanovisko GŘ:

S ohledem na výše uvedené dílčí závěry, zejména pak závěru 2.3.1.5., ze kterého plyne, že plnou moc k podání daňového přiznání nelze bez dalšího vztáhnout na podání předmětného oznámení a současně musí být zachována možnost podat oznámení o vzdání se práva odděleně od daňového přiznání, i když ve stejné lhůtě, nespatřujeme aktuálně důvody pro doplnění oznámení do formuláře daňového přiznání DPP a DPF. Daňový subjekt i správce daně k daňovému přiznání a k oznámení musí z povahy zákonného textu přistupovat jako ke dvěma podáním, tudíž integrace do tiskopisu daňového přiznání by dle našeho názoru nepřinesla významné snížení administrativy. Uvedené však a priori nevylučuje, že oznámení nemůže být společně a současně s daňovým přiznáním podáno, např. jako jedna z příloh, ať již formou listiny (v případě listinného podání) nebo v části E-přílohy (v případě elektronického podání).

2.4. Nutnost vzdát se práva na uplatnění ztráty do budoucna, i když ji poplatník plně využije zpětně

Pro právní jistotu poplatníků doporučujeme potvrdit, že povinnost podat oznámení o vzdání se práva na uplatnění ztráty do budoucna platí i v případě, když poplatník celou ztrátu uplatní zpětně.

Příklad:

Akciová společnost s povinným auditem sestavila a podala řádné daňové přiznání za kalendářní rok 2020, a to ve lhůtě do 1. července 2021. V tomto daňovém přiznání

vykázala daňovou ztrátu ve výši 5 mil Kč. Tuto ztrátu se rozhodla uplatnit celou zpětně, a to proti daňové povinnosti zdaňovacího období roku 2019, ve kterém její základ daně činil 20 mil. Kč. Společně s daňovým přiznáním za rok 2020 tak podává dodatečné daňové přiznání na kalendářní rok 2019, kde uplatňuje celou daňovou ztrátu roku 2020. Pro další budoucí roky jí tedy už žádná daňová ztráta nezůstala. I v tomto případě je nutné, aby tato akciová společnost podala spolu s oběma daňovými přiznáními obecnou písemnost správci daně, ve které se vzdá práva na uplatnění daňové ztráty vyměřené podle podaného přiznání za zdaňovací období roku 2020 do budoucna.

2.4.1. Závěr

Poplatník musí podat obecné písemnosti na vzdání se práva na uplatnění ztráty do budoucna, i když celou poslední vyměřenou daňovou ztrátu již uplatnil zpětně.

Stanovisko GFR:

Souhlas se závěrem.